

Fővárosi Ítéltábla

11.Gf.40.300/2022/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Heimrichné dr. Bagyinka Éva Györgyi kamarai jogtanácsos által képviselt Felperes1 (cím1) felperesnek a Román Róbert Ügyvédi Iroda (cím9, ügyintéző: dr. Román Róbert ügyvéd) által képviselt Alperes1 (cím2) alperes ellen gazdasági társaság tagjának felelőssége megállapítása és marasztalása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. május 30-án meghozott 27.G.41.288/2019/39. számú ítélete ellen az alperes részéről 41. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban 2022. december 7. napján megtartott tárgyaláson meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (háromszázezer) forint összegű jogtanácsosi munkadíjban felmerült másodfokú perköltséget.

A 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 63/A. § alapján indított keresetet az alperessel szemben, amelyben annak megállapítása mellett, hogy az alperes korlátlanul felel a felszámolás folytán megszüntetett cég1 "felszámolás alatt" (a továbbiakban: adós) ki nem elégített kötelezettségeiért, azt is kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest 88.097.058 forint és járulékai megfizetésére.

[2] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 88.097.058 forintot, ennek 2019. április 9-től a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félétet megelőző első napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 2.842.912 forint perköltséget. Az 1.500.000 forint feljegyzett eljárásí illetékről és az állam által előlegezett 401.000 forint költségről úgy rendelkezett, hogy azokat az állam viseli.

Ítéletének indokolásában idézte a Cstv. 63/A. §-t, és megállapította, hogy a felperes a törvényi határidőn belül nyújtotta be a keresetlevelet. Az adós jegyzett tőkéje 3.000.000 forint volt, és a felszámolási eljárásban összesen 89.463.947 forint összegű hitelezői igényt vettek nyilvántartásba, amely meghaladta a jegyzett tőke 50%-át s amely kielégítetlen maradt. Kiemelte, hogy az adós védekezésével szemben annak volt jelentősége, hogy a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejező végzés időpontjában a tartozások összege hogyan viszonyult az adós jegyzett tőkéjéhez. Nem volt vitás, hogy az alperes a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül (2016. szeptember 30.) értékesítette a részesedését, és ezt megelőzően többségi befolyással rendelkezett. A felperes nyilvántartásba vett hitelező volt, akinek a 88.097.058 forint összegű követelését az adós nem elégítette ki.

Ennek figyelembevételével a továbbiakban az alperes eljárásnak jóhiszeműségét és a hitelezői érdekek figyelembevételét, valamint azt vizsgálta, hogy az adós az alperes által 2016. szeptember 30-án megkötött üzletrész átruházási szerződés időpontjában mennyiben volt fizetőképés, amelynek bizonyítása az alperes érdekében állt.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét illetően utalt a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésben előírt szempontokra. Ítékezésének alapjául elfogadta a perben kirendelt szakértő véleményét (a továbbiakban: szakvélemény). A szakértő az adós 2016. szeptember 30-ai fizetőképességének vizsgálatánál a könyvelési dokumentáció hiányában a 2015. évi utolsó közzétett beszámoló adataiból indult ki. Ennek tartalma szerint a forgóeszközök meghaladták a rövid lejáratú kötelezettségeket, így az adatok önmagukban nem utaltak fizetéseképtelenségre. A felperesnél lefolytatott adóhatósági vizsgálat azonban az áfa bevallási határidőben (2015. január 20.) 2014-re 86.850.000 forint adóhiányt állapított meg, amelyet a tárgyévi beszámolóban az adósnak fel kellett volna tüntetni. Ennek számításba vételével a forgóeszközök a rövid lejáratú kötelezettségek felét sem érték el, amelyből a szakértő azt a következtetést vont le, hogy az adós – az éves beszámolóban feltüntetett adatoktól függetlenül – már 2014. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A további iratok beszerzését nem találta indokoltnak, mert a felszámolási eljárásban benyújtott zárójelentés 5. oldala szerint az adós vezetője a Cstv. 31. §-ban előírtaknak nem tett eleget, így a tevékenységet lezáró mérleg, záró leltárak, adóbevallások, cégiratok, könyvelési és munkaügyi iratanyag már a felszámolási eljárásban sem állt rendelkezésre. Az adós vagyonát nem adták át, ezért a felszámolás alá tartozó vagyon nem vált ismertté. A felszámoló nem kapott bankszámlakivonatról vagy az adós pénzeszközöiről szóló tájékoztatást. Ilyen előzmények után a szakértő csak a közzétett beszámolóból, illetve az adóhatósági eljárás adataiból tudott következtetéseket levonni.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az adófizetési kötelezettség esedékessége az eredeti vizsgált időszakhoz (2014. év) kötődik, amit az utólagos vizsgálatnál meghozott határozat jogereje már nem érint. A valós adatokon alapuló áfabevallás és beszámolókészítés esetén már a 2014. évi beszámolóban ki kellett volna mutatnia a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet. Az adós volt könyvelőjének tanúvallomása mindezeket nem cáfolta. A tanúvallomás az adós pénzügyi helyzetével kapcsolatban további bizonyítékot nem szolgáltatott, ugyanakkor a tanú jogértelmezésének nem volt érdemi jelentősége. Az elsőfokú

bíróság mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy az alperesnek nem sikerült bizonyítékokkal alátámasztani, hogy az üzletrész átruházás időpontjában az adós még fizetőképessé volt.

Az alperesnek azt sem sikerült bizonyítani, hogy a szerződéskötés időpontjában jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. Tisztában volt az adóhatósági eljárással, a vizsgálat tárgyával, az eljárás alatt többször is nyilatkozott, és azt is tudnia kellett, hogy a kérdéses számlák mögött nem volt valós teljesítés, és emellett a vizsgálat lezárása előtt adta el az üzletrészét.

Az alperes által indítványozott további tanúk vallomásai az adós likviditásával kapcsolatos szakértői megállapításokat nem cáfolták, és az alperes jóhiszeműségét sem bizonyították. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a Cstv. 63/A. § alkalmazásával a keresetnek megfelelően marasztalta az alperest.

[4] Az alperes az ítélet elleni fellebbezésében annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy az adóhatósági eljárásban nem idézték meg, így nyilatkozatot sem tehetett, védekezni nem tudott, nem fellebbezhetett és közigazgatási pert sem indíthatott. Az új ügyvezető tevékenységére nem volt rálátása. Már az elsőfokú bírósági eljárásban is vitatta, hogy az adósnak a jegyzett tőke 50%-át meghaladó tartozása állt fenn és azt is, hogy az üzletrészáttruházás időpontjában az adós fizetéseképtelen volt, vagy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet már ekkor fennállt. A Cstv. 63/A. §-ára utalással kiemelte, téves az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy nem annak van jelentősége, hogy az adós a tagi üzletrész az átruházása időpontjában milyen pénzügyi helyzetben volt. Szakértői bizonyossággal nem jelenthető ki, hogy minden számla fiktív volt, ezért a szakvélemény fenti következtetésére alapított ítélet is téves. Az alperesnek az adóhatósági eljárásban nem volt lehetősége megkérdőjelezni az adóhatóság megállapításait, és nem helytálló a szakértőnek az a nyilatkozata, hogy ezekből az adatokból kellett kiindulnia. A Cstv. 63/A. § alkalmazása szempontjából a hátrányos üzletpolitikai döntésre utaló szakértői következtetésnek nincs érdemi jelentősége. A szakértő nem tekinthette volna valósnak a felperes által lefolytatott adóhatósági eljárásban megállapított tényeket, csak azokat fogadhatta volna el, amelyekről szakmai szempontból meggyőződött. Az adóhatósági határozat meghozatalakor az alperes már régen nem volt ügyvezető, és eljárási jogokkal sem rendelkezett. Az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el az ítélezésének alapjául a szakvéleményt, mert a per tárgya tagi és nem ügyvezetői felelősség. Nincs ténybeli alapja annak a megállapításnak sem, hogy a valós adatokon alapuló áfabevallás és beszámolókészítés esetén már a 2014. évi beszámolónak ki kellett volna mutatni a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet. Utalt a Kúria Gfv.30.066/2016/7. számú eseti döntésére, amely a felelősség alóli kimentés két lehetőségét részletezi.

Álláspontja szerint az adós volt könyvelőjének tanúvallomása alátámasztotta, hogy az alperes az üzletrészáttruházás időpontjában fizetőképessé volt, míg a jóhiszeműség tekintetében az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta tanú1 (a továbbiakban: tanú1) és tanú2 (a továbbiakban: tanú2) tanúk vallomását. A tanúvallomásokból kiemelte, hogy az alperes nem számolt be a tanúknak likviditási problémákról. Az érintett időszakban mindenkit kifizetett, és a beszállítóknak halasztott fizetésre is volt lehetősége. A tanú2 olyan panaszt sem hallott, hogy az adós nem fizette ki az alkalmazottakat. A tanú2 nem volt megbízottja vagy alkalmazottja az adósnak, de voltak közös munkáik. Kiemelte, hogy a tanúvallomás szerint az alperes nem említett olyan esetet, amikor az adós nem tudott eleget tenni az adósfizetési kötelezettségének. A tanúvallomás alapján kétséges a szakértőnek az a megállapítása is, hogy

az adós minden számlája fiktív volt. Az is kérdéses, hogy a tanúl olyan összeget vett fel a társaság bankszámlájáról, mely az ítéletben szerepel. Mindezek alapján – álláspontja szerint – az alperes jóhiszeműségéhez nem férhet kétség.

[5] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira hivatkozott.

Kiemelte, hogy az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan tényt, amelyből az a következtetés vonható le, hogy az elsőfokú ítélet jogszabálysértő. Az elsőfokú bíróság érdemi döntése megfelelt a jogszabályoknak. A bizonyítékok összevetéséből megállapítható, hogy amíg a szakvélemény objektív tényekre támaszkodott, addig a tanúk okiratokkal nem igazolt szubjektív állításokat tettek, és a tanúvallomásokból kiragadott részletek nem cáfolják a szakvéleményt. Okiratokkal igazolt tény, hogy az adós fiktív számlákat fogadott be, ezzel csökkentette a fizetendő adó összegét. Az adóhiányt és annak szankcióit megállapító adóhatósági határozattal szemben az adós nem fellebbezett, így a szakértő helyesen járt el, amikor az adóhatósági határozat megállapításait figyelembe vette. A rosszhiszeműség tekintetében utalt az ítéltábla Gf.40.210/2021/5. számú határozatára. A részesedését átruházni kívánó tagtól elvárható, hogy üzletrészét olyan vevőnek adja el, akinek elsődleges célja a hitelezői érdekek figyelembevételével a társaság további működtetése és a hitelezői igények kielégítése illetőleg a jogszabályoknak megfelelő kivezetése a gazdasági életből. A felperes igazolta az alperes rosszhiszeműségét, míg az alperes nem is valószínűsítette, hogy az üzletrész átruházás nem volt összefüggésben a hamarosan realizálódó hatósági megállapításokkal. Az alperes tudta, hogy az adós nem képes kiegyenlíteni a kilátásba helyezett adóhiányt, ezért a felelősség alóli mentesülés reményében átruházta az üzletrészét. Mindezekre tekintettel az alperes nem tudta igazolni, hogy az adós az üzletrészének átruházásakor fizetőképessé volt, és azt sem, hogy az alperes jóhiszeműen járt el.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) Pp. 358. § (5) bekezdés alapján jogerőre emelkedett rendelkezése.

[7] A fellebbezés nem alapos.

[8] A Pp. 370. § (1) bekezdés szerint a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősül – többek között – a fellebbező fél által megjelölt anyagi és eljárási jogszabálysértés [a Pp. módosított 371. § (1) bekezdés d) pont]. Emellett a másodfokú bíróság – a jelen eljárást nem érintő Pp. 380. § szerinti kötelező hatályon kívül helyezési okok kivételével – kizárólag a fellebbezési kérelem korlátai között hozhatja meg a döntését. A Pp. 370. § (1) bekezdés és a 371. § (1) bekezdés b) pont alapján ilyen fellebbezési korlátnak minősülnek a fellebbezési kérelem és annak indokai.

[9] A másodfokú bíróság a fentiek figyelembevételével és a fellebbezésben előadott felülbírálati jogkörében [Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pont] eljárva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kereset érdemi elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, és a döntése a jogszabályoknak megfelel, amelynek indokaival maradéktalanul egyetértett, ezért az alperes fellebbezése folytán csupán az alábbiakat emeli ki.

[10] Nem volt vitás tény, hogy az alperes az üzletrész átruházásának időpontjában (2016. szeptember 30.) az adós többségi befolyással rendelkező tagja volt, és az adós felszámolási eljárásának 2017. december 19-ei megindítását megelőző három éven belül átruházta a részesedését. A Cstv. 63/A. § szerint a tagi felelősség megállapításának egyik feltétele, hogy a vagyonfelosztási javaslatban kimutatott mértékű tartozás az adós jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladja. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelően állapította meg, hogy a tagi felelősségnek ez a feltétele nem az üzletrész értékesítésének, hanem (jelen esetben) a felszámolási eljárás befejezésének időpontjában fennálló adatok alapján valósult meg, az adós 3 millió forint jegyzett tőkéjéhez képest a nyilvántartásba vett és kifizetlenül maradt 89.463.947 forint hitelezői igény a törvényi tényállásban meghatározott 50%-ot meghaladó aránynak megfelelt. Erre tekintettel a törvényi tényállásnak ez a része egyértelműen fennállt, amelynek megállapítása szempontjából nincs érdemi jelentősége, hogy az üzletrész átruházási szerződés megkötésének időpontjában a jegyzett tőke miként viszonyult az adós akkori tartozásaihoz.

[11] A fentiek alapján a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a felperes a bizonyítási érdekének megfelelő bizonyítási kötelezettségének a Pp. 265. § (1) bekezdés alapján eleget tett, ezért a Cstv. 63/A. § első mondatának második fordulata alapján az alperesre hárult annak teljes körű bizonyítása, hogy a szerződéskötés időpontjában az adós még fizetőképese volt, és a fenyegető fizetéseképtelenség vagy a fizetéseképtelenség csak ezután következett be, vagy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy már fizetéseképtelen volt, de az alperes az átruházásnál jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[12] Az alperes azonban a védekezés alapjául szolgáló tényeket a szakvéleménnyel és a tanúvallomásokkal nem tudta alátámasztani. A szakértő az adós iratanyagának hiányában kizárólag az utolsó közzétett éves beszámoló és az adóhatósági eljárás iratai alapján tudott véleményt nyilvánítani. Az alperesre háruló bizonyítási kötelezettséget, valamint annak jogkövetkezményeit nem érinti, hogy az alperes az adós törvényes képviselőjeként már nem tudott részt venni az adóhatósági eljárásban.

[13] Az alperes állításával ellentétben a felelősség megállapítása szempontjából nem az adókülönbözlet okának (a számlák mögötti teljesítés hiányának), hanem a mértékének és az alapjául szolgáló időszaknak volt érdemi jelentősége. Az elsőfokú bíróság által megfelelően értékelt szakvélemény alapján az utolsó közzétett éves beszámoló azért nem támasztja alá az alperes védekezését, mert a 2015. január 20-ai bevallási határidővel elkészített adóbevallás alapján már a 2014. évre elkészített éves beszámolóban fel kellett volna tüntetni az adós terhére később megállapított, de a vizsgált időszakra irányadó 86.850.000 forint adóhiányt. A

számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 18. §-a szerint az éves beszámolónak a vállalkozó vagyoni, pénzügyi és jövedelmi helyzetéről és azok változásáról megbízható és valós képet kell mutatnia, és – egyebek mellett – tartalmaznia kell minden kötelezettséget. Az adós adófizetési kötelezettsége azonban még az üzletrész átruházási szerződés megkötése előtt keletkezett, és ezt a tényt az ellenőrzés utólagos lefolytatása igazolta. Mindebből következik, hogy az adófizetési kötelezettség feltüntetésének hiánya miatt az éves beszámoló az Sztv. 18. §-ának nem felelt meg, ezért azt sem támasztotta alá, hogy az adós az üzletrész átruházási szerződés megkötése előtt nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Erre tekintettel az alperes csak abban az esetben mentesülhetett volna a Cstv. 63/A. §-ban szabályozott helytállási kötelezettsége alól, ha bizonyítja, hogy az átruházásnál jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[14] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a bizonyítási kötelezettségének ebben a tekintetben sem tudott eleget tenni. Figyelemmel arra, hogy a mentesülést megvalósító magatartásokat annak alapulvételével kell elbírálni, hogy az átruházáskor az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, az eladó jóhiszemű eljárásának alapvető követelménye, hogy az üzletrészt olyan, erre alkalmas személynek értékesíti, akiről tudja, vagy megfelelően gondos eljárás esetén tudnia kell, hogy szándékában áll a társaság fizetőképességének helyreállítása, ezáltal alapos okkal feltételezheti azt is, hogy a hitelezők érdekeinek figyelembevételével jár el, és a társaság gazdasági döntéseit ennek megfelelően hozza meg. Az alperes jóhiszeműségét azonban kifejezetten cáfolja, hogy az üzletrészt olyan időpontban értékesítette, amikor már az adóhatósági eljárás megindult, és amelyről a becsatolt okiratok alapján egyértelműen tudott. Az adóhatóság 2016. november 15-ei jegyzőkönyve szerint az adóhatósági vizsgálat kezdetekor (2015. július 29.) még az alperes volt az adós egyedüli tagja, akit 2015. augusztus 25-én meghallgattak, és az üzletrész átruházási szerződés megkötése előtt néhány héttel (2016. szeptember 1.) írásbeli nyilatkozatot is tett az eljárásban. Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget annak, hogy a kilátásba helyezett adókülönbözettel számolnia kellett az alperesnek, és ehhez képest nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, amely alátámasztaná, hogy bármit is tett az adós fizetőképességének megőrzése, illetőleg a fizetéseképtelenség elhárítása érdekében. Ezzel szemben az alperes megbízásából eljáró tanú² 2015-ben, már az adóhatósági eljárás alatt 558.547.536 forintot vett fel az adós bankszámlájáról, miközben az adós az adóbevallási határidőig (2015. január 20.) a 2014-évre vonatkozó áfa bevallási kötelezettségének maradéktalanul nem tett eleget.

[15] Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy a tanúvallomások sem voltak alkalmasak a védekezés alapjául szolgáló tények alátámasztására. A fellebbezésben előadottakkal ellentétben az adós volt könyvelőjének tanúvallomása nem igazolta az alperes szerződéskötésnél tanúsított jóhiszemű eljárását, és a további tanúk sem adtak elő olyan értékelhető tényt, amelyből az adósnak az adásvételi szerződés megkötésével kapcsolatos jóhiszemű eljárására következtetni lehet. Az nem bizonyítja az alperes elvárhatóan gondos magatartását, hogy az adóhatósági eljárásról és az adós likviditási helyzetéről a tanúknak nem számolt be, így – további bizonyíték hiányában – annak sincs érdemi jelentősége, hogy az alperessel történő találkozások alapján a társaság fizetőképességéről a tanúknak milyen meggyőződés alakult ki.

[16] A korlátozott felelősségű társaságokra általánosan irányadó Ptk. 3:159. § alapján a tag a társaság kötelezettségeiért – törvényben meghatározott kivétellel – nem felel. Ilyen kivétel a Ptk. 3:2. § (2) bekezdés, amely intézményes felelősségátvitelt tartalmazó, a gazdasági társaság szervezetére vonatkozó általános felelősségi szabályokat áttörő rendelkezés. A Cstv. 63/A. § ehhez képest a felszámolás folytán megszűnt gazdasági társaságokra irányadó felelősségátvitel speciális szabálya, amelynél a részesedését átruházó többségi befolyással rendelkező tag a hároméves időbeli és a jegyzett tőke, valamint a tartozások arányát meghatározó feltétel fennállása esetén csak akkor mentesülhet a felelősség alól, ha a rá háruló bizonyítási kötelezettségének maradéktalanul eleget tesz. Az alperes a kimentésének alapjául szolgáló tényeket a fentiek alapján nem tudta bizonyítani, ezért a Pp. 265. § (1) bekezdés értelmében a bizonyítás sikertelenségének következményeit is ő köteles viselni.

[17] A kifejtett indokokra tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezésben előadott okok miatt nem jogszabálysértő, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján – a Pp. 386. § (4) bekezdése szerint visszautalva annak maradéktalanul helyes indokaira – helybenhagyta.

[18] Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, míg a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján köteles megtéríteni a felperes másodfokú eljárással felmerült költségeit. A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) és (5) bekezdés szerint megállapítható jogtanácsosi munkadíjban felmerült másodfokú perköltség azonban nem áll arányban a fellebbezési ellenkérelem előterjesztéséhez szükséges érdemi munkával, ezért a másodfokú bíróság a felperes jogi képviselője által kifejtett érdemi tevékenységet értékelve a R. 3. § (6) bekezdés alkalmazásával a R. 3. § (2) és (5) bekezdés alapján megállapítható jogtanácsosi munkadíj összegét mérsékelte.

[19] A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezése illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján az állam viseli.

Budapest, 2022. december 7.

dr. Volein Anna s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Bleier Judit s.k.

előadó bíró

dr. Kovács Mária

bíró

A kiadmány hitelül:

